

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 57

гр. Варна, 16.03.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков

Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. К.а

като разгледа докладваното от Светослава Н. К.а Въззивно частно наказателно дело № 20223000600070 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.270, ал.4 от НПК. Образувано е по частен протест на прокурор при ОП Варна срещу определение на Окръжен съд-Варна от 28.02.2022 година, постановено по НОХД №1202/2020г по описа на съда.

С протестиращия съдебен акт е била изменена мярката за неотклонение, взета по отношение на подс.ГР. АНГ. К. с ЕГН ***** от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, като е постановено на основание чл.62, ал.6 от НПК спазването на забраната да напуска жилището да бъде контролирано чрез способите за електронно наблюдение по смисъла на чл.262, ал.2, т.2 от ЗИНЗС

Съдът изрично е постановил, че определението подлежи на изпълнение след влизането в сила на същото, на основание чл.343 от НПК. С горното е постигнат ефекта на спиране изпълнението на съдебния акт, поради което и въззивната инстанция не намира основания да се произнася в същия аспект, каквото условно искане се съдържа в частния протест.

Прокуратурата излага аргументи за липса на предпоставки за предприетата промяна, най-вече се оспорва изводът за „неразумност“ на продължителността на задържането на подс.Г.К.. Според прокурора необходимостта от задържането на подс.К. се обосновава от все още актуалната опасност подс.К. да извърши престъпление, било то спрямо правосъдието или личността на свидетели, вкл. и спрямо Ф.Ц., с която подсъдимият би обитавал едно жилище при евентуално изпълнение на мярка Домашен арест, така както е постановила първата инстанция. Въззивният съд е сезиран с искане за отмяна на атакуваното определение и възстановяване на изпълняваната до настоящия момент мярка за неотклонение спрямо подс.К. – Задържане под стража.

Срещу частната жалба е постъпило възражение от защитниците на подс.К., в което се поддържа аргументация за правилност на определението на ВОС да облекчи интензитета на упражняваната спрямо подс.К. форма на процесуална принуда. Защитата счита, че период на задържане от порядъка на две години и седем месеца е прекомерен и непропорционален за постигане на целите на мерките за неотклонение, които биха били постигнати и с Домашен арест.

На първо място, Варненският апелативен съд в настоящия състав, счете протеста за допустим – подаден в срок и от легитимирана с правния си интерес страна. Разгледан по същество се преценява и като **основателен**.

Наказателното производство по НОХД № 1202/2020 г. по описа на ВОС се води срещу подс.Г.К. по повдигнато обвинение за престъпление, наказуемо по чл.116, ал.1, т.т.6 и 9, вр. чл.115 вр. чл.20, ал.3 от НК. От 13.08.2019 година до настоящия момент изпълняваната спрямо подсъдимия мярка за неотклонение е задържане под стража. Законосъобразността ѝ е била предмет на многобройни съдебни проверки, както по реда на чл.64, чл.65 и чл.270 от НПК. Всички съдебните състави са били единодушни в констатациите си за наличието, както на обосновано предположение относно авторството, така и на опасност от извършване на престъпление в случай, че подсъдимият бъде освободен с каквато и да е по-лека мярка за неотклонение от текущата. И настоящата инстанция се ангажира, на първо място, с извод за наличие и към настоящия момент, на пръв поглед, на доказателствено обосновани основания прокуратурата да поддържа обвинението, така както е предявено първоначално. Внимателният прочит на събраните в напредналото съдебно следствие пред първата инстанция доказателства, не опровергава обосновано предположение относно авторството в онази степен, изискуема за целите на производството по чл.270, ал.1 от НПК.

Основният спор по делото е дали са налице основания за промяна на това виждане и най-вече за намаляване на интензитета на опасността от извършване на престъпление, обосновано от изминалия период на задържане на лицето. За да отговори на този въпрос, настоящият състав на ВАпС съобрази следното:

Практиката на ЕСПЧ по чл.5 от ЕКПЧ е установила четири основни „приемливи“ причини за продължаване на задържането

- а) риск обвиняемият да не се яви на съдебния процес;
- б) риск обвиняемият, ако бъде освободен, да предприеме действия, които да накърнят правораздаването, или
- в) да извърши престъпления, или
- г) да причини обществено безредие (Buzadji срещу Молдова [голям състав], § 88; Tiron срещу Румъния § 37; Смирнова срещу Русия § 59; Piruzyan срещу Армения)

Безспорно, както правилно отбелязва и защитата, тези рискове трябва да

бъдат надлежно обосновани, а мотивите на органите, решаващи тези въпроси, не могат да бъдат абстрактни, общи или стереотипни (Мерабишвили срещу Грузия, § 222)

Отнесени тези критерии към конкретиката на настоящото производство, по мнение на настоящата инстанция, се установява наличие на два от посочените от ЕСПЧ рискове – подсъдимият да предприеме действия, които да накърнят правораздаването и да извърши престъпление, ако бъде освободен.

До този извод настоящата инстанция достигна след анализ на данните относно личността на подс.Г.К.

- факта на неговата съдимост - реабилитирана и нереабилитирана; макар и осъждането му да е за непредпазливо деяние, извършено след инкриминирания период - предмет на разследване по настоящото дело, то говори за характеристики на личността, които не могат да бъдат пренебрегнати
- данните за неговата личност, установени чрез извършеното съдебнопсихиатрично и психологическо изследване,
- сложните и противоречиви отношения със свидетелката Ф.Ц. /чието съдържание според обвинението формират мотив за извършване на престъплението/, наличните данни за персистиращите опити за въздействие върху личността ѝ в посока да откаже да свидетелства по делото; обстоятелството, че в крайна сметка св.Ц. и подс.Г.К. са сключили граждански брак, не означава автоматично наличие на пречки тя да даде показания. Това е решение, което св.Ф.Ц. следва да формира свободно, по свои лични вътрешни подбуди, а не под външна принуда. А че въздействия върху личността на свидетелката се оказват от подс.К. и негови родственици се съдържат в материалите на образуваното НОХД № 4707/2021 г. по описа на РС Варна, където св.Ц. в разпит пред съдия е разказала как е била снабдена с болничен лист с невярно съдържание с единствената цел да оправдае свое неявяване пред ОС Варна и да избегне свидетелстване по него.

Наличието на малолетно дете в случая също не е достатъчно да обуслови извод за дотолкова намалял интензитет на риска от извършване на престъпление или накърняване на правораздаването, щото да е отпаднала необходимостта от продължаване на задържането на подс.К., още повече че детето е отглеждано основно от майката /свидетелката Ф.Ц./, а подсъдимият е предприел действия за припознаването му години след раждането му и непосредствено преди осъществяване на деяние.

Констатирайки горните основания, които обосновават необходимост от продължаване на задържането на подс.К., въззивният съд се увери, че първата инстанция при водене на съдебното следствие проявява онази „специална грижа“ – в смисъла вложен от ЕСПЧ (Buszadji срещу Молдова [голям състав], § 87; Idalov срещу Русия [голям състав], § 140), като съдебните заседания се

провеждат ритмично и не се допуска забавяне на съдопроизводството, т.е. не е налице и тази пречка за продължаване на най-тежката мярка за процесуална принуда спрямо подсъдимия Г.К..

Предвид горното и на основание чл.345, ал.1 от НПК съставът на Апелативен съд- Варна

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 28.02.2022 година, постановено по НОХД №1202/2020г по описа на ОС Варна, с което е била изменена на мярката за неотклонение на подс.ГР. АНГ. К. от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“

ПОТВЪРЖДАВА взетата по отношение на подс.Г.К. мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____